

En sann Skepparhistoria 4.

Det var en sån där underbar natt som man bara upplever i augusti, svalt, friskt och månsken. Jag hade inte kunnat somna för under kvällen hade vi lagt metrevar för ålfiske, Anker var säker på att här hade ingen fiskat ål på länge. Kvällens fångst hade blivit ett par stora ålar som pappa höll med ett stadigt grepp med pek och långfingret samtidigt som han klämde till med tummen i ett järngrepp, ålen slingra sig upp över hela armen innan han fick loss kroken så vi kunde lägga ner dem i en spann. Vi hade lagt i ett par revar till innan vi gick ner och la oss i skansen. Men spänningen och nyfikenheten tog överhand så jag gick upp ensam runt tolv på natten, för att kolla om det hade fastnat någon mer ål på metan.

M/s Agnete som lastade 80 ton, hade redan fått fyllt lastrummet och även det mesta av däckslasten, med propps, pappersved, i 2 och 3 meters längder, av granstockar. vid en brygga i Dynekil på en ö som Karl Erik tror heter Laholmen som Restaurangen i Strömstad. Lasten brukade alltid komma upp till underkant på fönstren i styrhytten, innan vi var fullastade. Problemet var att för att kunna se och styra fick man öppna en lucka i taket och stå på den höga sittpallen och styra med fötterna samtidigt som de snabbt fick hoppa ner för att reversera, ändra propellern eller ändra kopplingen. Med utkik och snabba rörelser och låg hastighet så kunde de lägga till trots den dåliga sikten. Vi fick vänta ett par dagar innan proppen blivit ditkörd och kapad i rätta längder innan vi kunde gå till Munkedals Hamn för lossning åt Munkedals Bruk. Tiden medan vi väntade passade vi på att gå ut med ekan och fiska makrill, all fisk togs tillvara då det inte fanns kylskåp ombord så saltades det som inte gick åt med en gång.

Från sänket till krokarna hade vi rätt långa tafsar och för att de inte skulle trassla in sig i reven kastade man ut dem någon meter från ekan när blysänket sjönk. Vi fick mycket makrill och fiskmåsarna flög och skrek runt ekan. Plötsligt blev en av måsarna för åpen, så han dök och tog agnet och fastnade på kroken. Karl Erik fick dra in den i båten och hålla fast den medan pappa Anker lossade kroken ur munnen. Tack och lov klarade den sig helskinnad från äventyret och flög i väg igen. Efter fick vi vara ännu mer uppmärksamma så det inte skulle hända igen.

Makrillrens var väldigt bra att agna ålmeta med då ålen inte sväljer maten utan suger i sig rensen. Så en lina utan blysänke och bara rens på ganska små kroker så var det bara att slänga ut reven en bra bit från bryggan, helst på kvällen för vad vi lärt oss, så inte krabborna tog rensen för ålen. Den fick ligga i ett par timmar innan vi gick ut och för att känna om det fanns något på kroken, då känns det lite tungt när man drar och oftast har man en ål på kroken.

1950 12 år gammal med Pappa och Karl Erik på sommarlovet, stod jag ensam på bryggan spänd och nyfiken på om det fanns någon ål på reven. Agnete som låg vid bryggan såg så trygg ut och nere i skansen låg de andra och sov. Vattnet var alldeles spegelblankt. Jag kände att det fanns något tungt på reven och fortsatte och dra. Upp till ytan kom ett 4-5 meter långt sjöodjur med huvudet ovanför ytan i mjuka simmande rörelser, tryggheten försvann, jag blev alldeles kall, slängde reven i från mig, upp på däckslasten, ner i utrymmet som var mellan stormasten och dörrarna ner till skansen. En lejdare, är en trappa som går lodrätt ner för att inte ta så stor plats i skansen. Det är en konst att ta sig ner fort, men jag slog alla rekord. Fram till Karl Eriks koj och ropad, du måste komma upp jag har fått ett sjöodjur på kroken. Han trodde naturligtvis att jag lurade honom, men av tonläget förstod han allvaret. Odjuret syntes inte till men reven låg kvar så vi började dra i den, upp kom odjuret, simmande lika mjukt igen. Det fanns bara ett att göra, sluta att hala in reven och

backa in över bryggan så vi kunde hålla ett respektfullt avstånd. Upp över bryggkanten gled en långt, slemmigt djurliknade varelse med höjt huvud. När vi släppte linan sjönk den ner och blev liggande alldeles stilla.

Vi närmade oss med stor respekt odjuret. Framför oss låg en drivrem till sågarna som de hade på gamla sågverk, från en stor elmotor till stålstänger i taket med remskivor som de kunde koppla remmar till olika sågklingor. Full med alger och det som såg ut som ett huvud som stack upp, var linan som lyfte änden av remmen över vattnet.

Kämpersvik Norra Bohusläns nöjesmetropol, men det får bli nästa historia.

Karl Erik o Folke "Anker" Andersson

Slottsskogsgatan 9 G
414 53 Göteborg